



ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu **A. G.**, bytom G., P., proti žalovanému **Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava**, pracovisko Žilina, J. M. Hurbana č. 16, Žilina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.2008/00866 z 19.mája 2008, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 21.októbra 2008, č.k.13S/45/2008-26, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 21.októbra 2008, č. k. 13S/45/2008-26, **p o t v r d z u j e .**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby zrušil rozhodnutie žalovaného č.2008/00866 z 19.mája 2008, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Prievidzi č.2008/030311-006/026314 ŠEV z 27.februára 2008 o nepriznaní peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd mal za preukázané, že navrhovateľ je občanom s ťažkým zdravotným postihnutím podľa § 51 zákon č. 195/1998 Z. z. o sociálnej

pomoci v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) pri 50%-nej miere funkčnej poruchy podľa prílohy č.4, kapitoly VIII, časť B, bod 6, písm. c/ zákona, určenej zhodne posudkami tak v prvostupňovom ako aj druhostupňovom správnom konaní. Z posudku z 15.mája 2008, ktorý bol podkladom rozhodnutia žalovaného vyplýva, že žalobcovi neboli navrhnuté kompenzácie v oblasti mobility s odôvodnením, že je schopný sa prepravovať prostriedkami hromadnej dopravy, nastúpiť do nich a vystúpiť z nich ako aj zvládnuť inú situáciu v týchto prostriedkoch v sprievode inej osoby, keď pohybové ťažkosti žalobcu súvisiace s obmedzením funkcie v kolennom zhybe stredného stupňa a degeneratívne zmeny chrbtice nie sú takého charakteru, že by boli splnené podmienky nároku na individuálnu prepravu a preto žalobca nespĺňa podmienky odkázanosti na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom podľa § 17 ods.1 zákona. Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný dostatočne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho správny právny názor. Námietky žalobcu, že v dôsledku típnutia rúk a nôh pri dennom dochádzaní do práce mu pri nastupovaní do vlaku musí pomôcť iná osoba a preto by mu mala byť priznaná požadovaná kompenzácia, nepovažoval za dôvodné.

Rozsudok krajského súdu napadol žalobca včas podaným odvolaním. Namietol, že v zmysle prílohy č.4, kapitoly VIII, časť B, bod 6, písm. c/ zákona ochorenie srdca NYHA III umožňuje určiť mieru funkčnej poruchy v rozsahu 50 – 60% a je zarážajúce, že v posudku mal určenú túto mieru len na 50%, hoci už pri 51%-ách by mu nárok na kompenzáciu vznikol. Ďalej namietol, že za smerodajné ochorenie nemalo byť určené ochorenie obehovej sústavy, ale pohybového ústrojenstva, keď podľa prílohy č.4, kapitoly XII, časť A, bod 4, písm. c/ zákona pri zápalových ochoreniach – artróze – degeneratívnych zmenách, ťažkej forme je miera funkčnej poruchy od 50 % do 70 % a podľa § 50 ods.5 zákona s prihliadnutím na ďalšie poruchy možno zvýšiť mieru funkčnej poruchy o 20 %, čo v posudku zohľadnené nebolo. V zmysle § 52 ods.2 zákona sa má prihliadať aj na riešenie situácie vlastným úsilím, hlavne vlastnou prácou a tento bod je naplnený tým, že pracuje.

Žalovaný správny orgán vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil. Poukázal na to, že pre navrhnutie jednotlivých foriem kompenzácií je podstatné, či sa účastník konania považuje za občana s ťažkým zdravotným postihnutím, teda či má mieru funkčnej poruchy aspoň 50%. Medzi percentuálnou výškou miery funkčnej poruchy a odporúčaním peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla nie je

priama úmera. Žalobca je občanom s ťažkým zdravotným postihnutím v dôsledku porúch krvného tlaku. Zdravotné postihnutia pohybového aparátu u neho nedosahujú percentuálne ohodnotenia zodpovedajúce ťažkému zdravotnému postihnutiu a v oblasti mobility nemá závažné obmedzenia, ktoré by mu znemožňovali využívanie prostriedkov verejnej dopravy s vhodným sprievodom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods.2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok a rozhodnutie žalovaného v medziach žaloby a v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 249 ods.2 v spojení s § 250h ods.2, § 212 ods.1 a § 250ja ods.3 OSP), odvolanie prejednal bez pojednávania v súlade s § 250ja ods.2 OSP a dospel k záveru, že mu nemožno vyhovieť.

Predmetom preskúmania bola zákonnosť rozhodnutia žalovaného o nepriznaní peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla.

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia bol pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods.1 OSP).

Žalobca namietal nesprávnosť určenia miery funkčnej poruchy na 50%, lebo podľa jeho názoru vzhľadom na ťažký stupeň postihnutia pohybového aparátu by mala dosahovať až 70% a malo byť prihliadnuté aj na ďalšie zdravotné postihnutia.

Podľa § 51 zákona za občana s ťažkým zdravotným postihnutím na účely tohto zákona sa považuje občan, ktorého miera funkčnej poruchy je najmenej 50%.

Občanovi s ťažkým zdravotným postihnutím možno kompenzovať zvýšené výdavky súvisiace so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla (§ 56 ods.1 písm. b/, bod 2 zákona).

Nebolo sporné, že žalobca je občanom s ťažkým zdravotným postihnutím.

V zmysle § 64 ods.6 zákona peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla možno poskytnúť

občanovi s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorý je podľa § 17 odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom a ktorý je vlastníkom alebo držiteľom osobného motorového vozidla alebo nie je vlastníkom alebo držiteľom osobného motorového vozidla, ale jeho prepravu zabezpečuje fyzická osoba, ktorá nemá oprávnenie na vykonávanie prepravy.

Základným predpokladom na poskytnutie kompenzácie podľa zákona č.195/1998 Z. z. je, aby išlo o občana s ťažkým zdravotným postihnutím, teda s mierou funkčnej poruchy aspoň 50%. Priznanie peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla nie je závislé od viac ako 50%-nej miery funkčnej poruchy; je závislé od posúdenia dôsledkov zdravotného postihnutia čo do odkázanosti na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom.

Na účely kompenzácie dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia sa na základe posúdenia miery funkčnej poruchy vydáva posudok o miere funkčnej poruchy, o tom, či ide o občana s ťažkým zdravotným postihnutím a o sociálnych dôsledkoch ťažkého zdravotného postihnutia, pričom súčasťou posudku je vždy návrh formy kompenzácie (§ 57 ods.1,2 zákona).

Z rozhodnutia žalovaného je zrejmé, že vychádzal z posúdenia dôsledkov zdravotného postihnutia žalobcu v posudku č.AZ/2008/0885-VIS. Z 15.mája 2008 a dospel k záveru, že obmedzená funkcia kolenného zhybu stredného stupňa a degeneratívne zmeny chrbtice s recidívami dráždenia nervov kompenzácia neodôvodňujú odkázanosť žalobcu na individuálnu prepravu. V posudku nebola navrhnutá kompenzácia v oblasti mobility.

Z posudkovej dokumentácie žalovaného vyplýva, že pri posudzovaní zdravotných postihnutí žalobcu vychádzal z aktuálnych nálezov odborných lekárskejších vyšetrení, okrem iného aj z nálezov z ortopedického vyšetrenia dňa 26.februára 2008, pričom posudkový lekár dospel k záveru o mobilite žalobcu bez opory a o jeho schopnosti nastúpiť do hromadných dopravných prostriedkov a vystúpiť z nich v sprievode inej osoby. Tento záver nie je v rozpore z nálezom odborného lekára – ortopéda.

Podľa § 245 ods.2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie

nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Záver, ktorý žalovaný o odkázanosti žalobcu na predmetný peňažný príspevok ustálil, podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a nevybočilo z medzí zákona. Pokiaľ žalobca namietal, že postihnutie jeho pohybového aparátu je ťažkého stupňa, také tvrdenie samo o sebe, bez dôkazu (napr. lekárskej správy z obdobia pred vydaním rozhodnutia žalovaného) nebolo spôsobilé spochybniť správnosť záverov žalovaného o tom, že na individuálnu prepravu odkázaný nie je.

Pokiaľ žalobca namietal, že v zmysle § 52 ods.2 zákona sa malo prihliadať aj na to, že pracuje, túto jeho námietku vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd nepovažoval za podstatnú pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia žalovaného.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu v medziach žaloby je v súlade so zákonom a preto rozsudok krajského súdu podľa § 219 v spojení s § 250ja ods.3 OSP potvrdil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27.mája 2009

Za správnosť vyhotovenia:
Zuzana Katuščáková

JUDr. Viera Nevedelová, v.r.
predsedníčka senátu